

15, בתו של אחד מפועלי הבניין שעברו אצלו. הנערה - בחורה תמימה ויפה, יוצאת אחת מארצות צפון-אפריקה - השתדלה כמיטב יכולתה לעשות את העבודות המשרות ולמלא אחר רצונו של הבוס האימנטי שכולם חוששים מפניו. היא לא הבחינה, בהתחלה בוב העניינים החמדניות של הבוס.

חבריו של הקבלן, שהבחינו היטב במבטם טים אלה, הזהירו אותו לבל יעז להתעסק עם הנערה. והיו להם שלוש סיבות טובות לכך: (א) היא קטנה. (ב) היא בתו של אחד מפועליו. (ג) יש לה חצי תריסר אחים, חים, הידועים בדמם החם.

לכל אחד אחר, יכלה גם סיבה אחת להספיק, אבל לא לקבלן שגם לו חלפו ימים רבים, והמוזכירה בת ה-15 הפכה לפילגשו של הבוס - שהיה אז בסוף שנות ה-30 שלו. מובן שכולם ידעו על כך (חוץ, כמובן, מאשתו של הקבלן - ואביה של המוזכירה). אחרי הכל, לא כל אחד יכול להתפאר באוצר שכזה.

מ אז חלפו שמונה שנים. הקטינה גדלה והפכה לאשה. היא נשואה כיום ואם לשני ילדים. האם שכחה את אהבת נעוריה, והפכה ממוזכירתו של הקבלן העשיר לעקרת בית אפורה ונוטה להשמנה. המטפלת כל היום בילדים ובכלים?

חס וחלילה! היא נותרה על משרתה עד היום. בשמונה השנים שחלפו היו לקבלן הרפתקאות רבות - אבל הוא נשאר נאמן למוזכירתו ולגישו בדיוק כמו לאשתו, חזר אליה תמיד שוב.

כשהגיעה הנערה לפירקה, היה עליה כמובן להתגייס לצה"ל. אבל הקבלן לא גילה שום נכונות לוותר עליה לטובת המדינה. הם הגיעו למסקנה כי כדי שתוכל להמשיך לעמוד לשירותו - עליה להישוא. לא לו, כמובן, לא צריך להגישם.

הלכה הנערה וחיפשה חתן. לא עברו ימים רבים והיא מצאה אחד. באה והציגה אותו בפני הקבלן. לא, הוא לא מוצאחן בעיניו! פסק הבוס.

מכיוון שהוא הבוס, והוא זה שעמד לשלם למוזכירתו את הנוניה שלה, ברור ששמר לעצמו את הזכות לבחור את הגבר עימו ייאצל לחלוק את מיטתה. לבסוף מצאה המוזכירה הקטנה גבר כלבובי. היתה רק בעיה אחת: החתן המיועד, מיוצאי עדות-המזרח, ייחס משום מה משמעות מופת רוח לעניין הבחולין.

וכך, נאלץ הקבלן, נוסף לנוניה השמנה, שכללה גם דירה לונג הצעיר, לממן בכספו עוד משהו ערב ליל כלולותיה.

מוזכירה לא נשארה כפויית-טובה

היא לא שכחה לקבלן את העובדה שהוא זה שסידר אותה בחיים, והעניק לה גם בעל. לכן, פרט לחופשות קצרות לצורך לידת הילדים לבעלה, היא המשיכה לשמש כמוזכירתו הפרטית.

מובן שכיום כבר אינו נזקק לחדר-המיטות שלה. ברוך השם, הוא עשיר דיו, כדי שיוכל להרשות לעצמו להחזיק דירה נוספת. באותו בניין בו נמצא משרדו, שם, יכולים הוא והמוזכירה לבלות במנוחה ובשקט את שעות מנוחת הצהריים. בערב, חוזרים שניהם, הוא לאשתו והיא לבעלה.

כל השנים הארוכות האלה, לא הרגישה אשתו של הקבלן במאומה. מובן שהיא מכירה את המוזכירה, מעריכה את מסירותה ונאמנותה לבעלה ואפילו מחבבת אותה. כשהקבלן ואשתו יוצאים לחו"ל, מעדיפה אשת הקבלן עצמה שהמוזכירה תשמור על דירת-הפאר שלהם ותטפל בילדיהם.

אחרי הכל, מה יכול להיות יותר טבעי מזה?

עיונותינו הרבים, אין התופעה

מוגבלת רק למעמד הקפיטליסטים. גם במפלגות שפרנסתן להגן על מעמד הפועלים, מתברר שבצמרת המנגנונים יושבים רק כשרודם. מאוד כשרודם. הכשרודם שאני מתכוונת אליו במיקרה זה הוא אישיות בכירה במרכז אחת המפלגות האלה. לא כדאי שאציין אפילו את

קשר לחוג ידידי השמש בחיפה. ולא בכדי נאמר: הידד! הידד!

שיטות

עד כמה שאני מכירה אתכן, אתן משתגרות אחר סוג כזה של מכתבים: "אני צוער שמוחי ועוני נשטפו בהווי צבאי. מחפש צעירה יפה ונחמדה שתשטפני בהווי האורח". אז, על כמה מתערכים ש-71/71 יקבל המון מכתבים?

מענייני

72/71 מעוניין להודיע לכן שהוא בן 18. חזק מזה הוא גם מעוניין בבנות נחמיות ויפות מתאי והסביבה. אני רק מקווה, שיש לו עוד שטחי התייענות.

מטרות אינטימיות

היעד ברור: נשים או נערות, עד גיל 30, מאזור ת"א, בעלות גוף יפה - ככן, ואך ורק ככן, מעוניין 73/71. למותר לציין שהעסק הוא, למטרות אינטימיות בלבד. פרט חשוב: "אני ברנש בן 19!" ואם גם זה חשוב: "גבוה - 181 ס"מ!" והכי חדיש שוב: "לי שיער שאטני!"

בילויים וטיולים

74/71 עדיין בחזקת תלמיד, מה שלא מונע ממנו לרצות להכיר בת"זוג נחמדה לצרכי בילויים וטיולים בחיק הטבע - "אני אוהב מאוד לטייל, וזה כתוצאה מ" חינוך טוב שקבלתי" הוא כותב, ומוסיף עוד: "אני, שרוף לספורט, כתוצאה מס" פורטאים שמשתייכים למשגחה". באשר לכל היתר: "אם אני חתיך, ועוד מושגים דומים אני מסאיר לנערה החמודה שתכתוב אלי לקבוע". אז כתבי אליו ואמרי לו שאת יפה.

הרציניים

"אני משונה, מעניין, חמוד, והעיקר - מעורר זקנקן בנוסח הרציניים. ואם כמובן אוהבת את, נעלמים, חידושים, הכרויות, ר" במיוחד את הכנות - הרי נכון לך - אני: חייל גבוה (189), רוה, אך לא כחוש, ה" עונה על מכתבים במהירות". נאום הגבר 75/71.

חשק עז

כותב 76/71: "אני לא יודע אם אני בן-אדם מוזר, אבל אני מעוניין להכיר בחור רח מזורה וחמודה". מצידו, הוא גם יכולה להיות נערה מסור עממת, העיקר שתכתוב. כי לחייל 76/71 המשרת בסביבות אשקלון באמת יש חשק עז לכתוב מכתבים.

מכתבות לרותי

היא! "גור הספורט" של השבוע שעבר! מה בדבר כתובת? האם לא תרצה להתפאר בדבר מעין זה? כן, כן שכחת לציין את כתובתך בגוף המכתב, וחבל. לכן, מוטב עשה זאת עוד היום - במכתב חזר. חן, חן!

בהאמת לא כליכך חשוב, אבל 68/71 מעוניין נורא להתכתב עם גימנוסטיסט מס' ביבות רמת-גן העיר. אם עובדת היותך חייל תעלה את ערך מנותיו בעיניך, אז - הוא באמת חייל. ועוד אחש לך, יפתי (כן, זה חשוב!): זו לא זייבת להיות התכתבות לשמה. נו, באמת!

נערת השבוע

הפעם, נקרא לה, לעלמה-הנאה-הזאת, 68/71. ובגילוי-לב שכליכך אופייני לי,

אני מוכרחה לצעוק: ההפסד כולו שלכם כשאניכם רואים אותה בצבעים טבעיים!! והאמינו לי, היא באמת ראוה וכך. עוד פרטים? אז כמו שאמרתי, התשובה טמונה ב-68/71 בגודל הטבעי!!

החוגים הטבעיים

המכין יבין: "השתתפו בחוגים הטבעיים! הלאה הצביעות של בגדי הים החוספס ויר תר משהם מכסים!!! - מילות הגבר 70/71 המבקש, בכל יותו ומאוד, 'הת' "

רבי"ר י. ביזח. מדו. א/2083, מה פתאום אתה מבקש ממני את כתובתך של שתי יעלות-חן? ממוספרות-במדורי? אם עדיין אינך יודע, אין זה ממנהגי להעני ביר אליך, הקורא-המבקש-להתכתב, את כתובתך, תן, אלא - מעבירה אני את מכתבך אלי. תן, אייילך, כתוב להן, ולא לי!!! בי מטותא מתן!!

תזכורת

"אני רק אחת, אבל אולי אחד מכם ימציא בי עניין", כותבת 65/71, ולי אין ספק בעיניך כלל וכלל. עם כ"ב שנים ומס' עץ כבד של סמינר למורות, ואפילו שרות צבאי מאחור - עומדת לה זכות גדולה. "אינני מלכת יופי" היא מרגישה, "סתם נאה (באחריות!)", ובעניין הטמטום, נו באמת..."

לנסות

כמעט שזה קרה לו, ל-66/71, כן, הוא כמעט התאהב. אבל חוסר הבטחון הטפשי עשרי זהו... באמת, הוא מוכרח לנסות נערה נוספת בטרם יחליט! (תחלטי מה נערי). האם תעני, ירושלמית?

בעל לב

67/71 תשמו, מאוד לקבל מכתבים מי אדם נחמד ונעים-יובע-לב, "אם ישנם, בכ"ל, כאלה, בין הבחורים, כי אני טרם פגשתי...". והיא מתכוונת, באמת, לכל אותם הבחור רים שהגיעו לבין הגילים 60-40 שנים.

הכניעות שלי

יהודים טובים עושים את חשבון הנפש שלהם ביום כיפור. אצלנו, החלטנו שיום-העצמאות מתאים יותר. בשבוע שלקראת החג תפסנו ערב סיכום, והדור הצעיר העלה נקודות כמו שאמרם. "זאת היתה בשבילי שנה טובה", הקריאה הקטנה בחבורה, דנה, מדף נייר ענק שהביא אה איתה לשיבה-חשבתי שאני מתה. לא

ניתוח בחניך, חוני המרגל וכל השאר

"נורא הרגז אותי כשהמורה העליבה אותי בכיתה, כשכתבתי בסעות, חוני ה" מרגל. היא ימרה שאם הייתי מסתכלת פיחות על אני מרגל בסלוווייה, הייתי יודעת קצת יותר על חוני המעגל. והיא בכלל לא צדקה. זאת היתה לי סתם פליסטיכתב. ועוד דבר עצוב שהיה לי השנה זה שקראתי בעיתון שהשחקן שמשחק את דוד ביל במשפחה שכזאת - אמא, מה שמוי נכון, בריאן קית - עזב את אשתו בחיים ואת הילדים שלהם, וברח עם חתיכה צע"ר. מה מאז אני לא טובלת אותו בסלוווייה. "ויש לי גם דבר לגלות לכם. אמא, אני מקווה שבאמת את ואבא לא תכעסו, אבל כבר הרבה זמן אני מבינה מה שאתם מדבי רים באנגלית, כשאתם רוצים שאני לא אבין. אז הנה הודיתי, ואם לא נאה לכם, אתם

ידעתי שהיא הכינה מאזן בכתב. גם היו לי דברים טובים, וגם דברים רעים, אבל אני לא זוכרת מה. רק שני דברים לא טרם בים אני זוכרת. כשפרנקי עזב את הילדים והלך לפתוח לו חנות, הייתי נורא עצובה ובכיתי ונורא שמחתי כשהוא חזר, בגלל שהוא אהב אותם. ועוד דבר לא טוב קרה לי כשנפלתי בבית-ספר ונכנס לי מסמר בחניכיים, וה"

